

ŞANS VE DANS

Bir Roman

Yazan: Oğuz Tepe

Telif ve Yayın Bilgisi

Şans ve Dans

© 2025, Oğuz Tepe

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap, yazar tarafından dijital ortamda yayımlanmıştır. Sadece kişisel kullanım içindir.

Ticari amaçlarla çoğaltılamaz, satılamaz veya herhangi bir formatta izinsiz dağıtılamaz.

Eserin bütünlüğü korunarak paylaşılması mümkündür.

Yazar izni olmadan içeriğin değiştirilmesi veya alıntı yapılması uygun değildir.

Yayın Tarihi: 12.08.2025

Yazar: Oğuz Tepe

Bu kitap, edebiyatı seven dostlara bir armağandır.

Önsöz

Gölgenin Ardında Kalanlar İçin

Her roman bir harita değildir; bazen sadece bir pusuladır.

Sayfalar ilerledikçe yönünüzü kaybedebilir,

Sonra bir gölgenin ardında,

Bir cümlenin kıyısında yeniden bulabilirsiniz.

Bu kitap, ne tamamen karanlıktır ne de sürekli aydınlık.

Bazen bir fısıltının peşine takılır,

Bazen suskun bir kalbin ritminde yürür.

Her bölüm bir kapıdır,

Ama her kapının anahtarı başka bir cebin içindedir.

Kimileri bu metni hızlı okuyacak,

Kimileri satır aralarında oyalanacaktır.

Bazıları bir kelimeyle kalbine dokunanı hissedecek,

Bazıları bir metaforun içine düşecektir.

Ve bazıları, romanın sonunda;

Her şeyin baştan beri usulca söylendiğini fark edecektir.

Belki bir yağmurun içinde,

Belki bir dansın kıyısında.

Sessizlięe inananlar için yazıldı.

Oğuz Tepe

İÇİNDEKİLER

Birinci Bölüm – Yağmurun Fısıltısı

- Kararsızlığın Kıyısında
- Kızıl Gölge

İkinci Bölüm – Sessizlikteki İhanet

- Uyuyamayan Kadın
- Erime Noktası

Üçüncü Bölüm – Gölgelelerin Ardından

- Papatya ve Diken
- Duvarın Gölgesinde
- Kırmızı Rakamlar ve Beyaz Koltuklar

Dördüncü Bölüm – Unkapanı Yollarında

Beşinci Bölüm – Sessizliğin İçindeki Hazırlıklar

- Aşk Yolcu Treni Gibi
- Kırmızı Şal, Beyaz Gece

Altıncı Bölüm – Kar Altında Bir Yolculuk

- Işıklar Altında Kardeşlik
- Kelebeğin Gölgesinde

Yedinci Bölüm – Karşılama

- Kumdan Kaleler
- Danza Mora'nın Kıyısında
- Kırılan Şişelerin Ardından

Sekizinci Bölüm – Kayıp Zamanın Saati

- Ay Işığında Sohbetler
- Yıldızlar ve Yalnızlık

Dokuzuncu Bölüm – Ağaçların Gölgesinde, Kalplerin İçinde

- Bir Gün Daha, Bir Kalp Daha
- Sekip Batan Taşlar

Onuncu Bölüm – Bekleyişin Sessizliği

- Ortaköy'de Bir Tanışma
- Kırmızı Elbise ve İçten Dilekler

On birinci Bölüm – Yerin Hazır. Sen Hazır mısın?

Ek: Mektuplar

Birinci Bölüm

Yağmurun Fısıltısı

Kasım 2005

Kasabanın sokaklarına sinen sessizliği, bir an için rüzgârın ansızın bastıran uğultusu deldi. Gündüz boyunca inen yağmur, geceyle birlikte sanki bir hikâyeyi anlatırcasına ağırlaştı. Her bir damla, yorgun evlerin kiremitlerine usulca düşerken, dış dünyanın karmaşasını unutmuş duvarların içine bir huzur sızdırıyordu. Yağmur, usta bir masörün parmakları gibi çatılara dokunuyor, göğe borcunu ödeyen toprağa şükranla karışıyordu.

Uzaklardan gelen deniz dalgaları, rüzgârla uyum içinde, kasabanın sessizliğine kendi şarkılarını katıyordu. Doğa, kendi kurallarıyla, insana ait olmayan bir gösteriyi sahneliyordu; hırçın, ama aynı zamanda da baştan çıkarıcı bir ahenkle.

Yılların izini taşıyan, ama hâlâ dostça sıralanmış evlerden biri solgun ışığını yaktı. Sanki yıllar önce elveda denmiş bir sohbete, yeniden başlanıyordu. O an, dostlarla dolu olduğunu sandığımız hayatın, aslında ne kadar derin bir yalnızlığa ev sahipliği yaptığını fısıldadı gece.

Evdeki adam, masada duran mektubu aldı. Vücudu yorgundu, ama mektubun çağrısına kayıtsız kalamadı. Kendini koltuğa bıraktı. Mektubu kaç kere okuduğunu hatırlamıyordu artık. Postacı akşam vakti getirmişti. Her cümlesi, onu içten içe bir sona ya da başlangıca sürüklüyordu.

Bir noktada durdu. Gözleri nemlendi. Gözyaşı, ruhun derinliklerinden kopup gelen bir damla olarak yanağından süzülme bile, varlığı odada hissedildi. Gözyaşı, masumiyet gölüne düşen ve giderek büyüyen halkalara dönüşen bir isyandı. Huzur, saklanacak bir yer arayan bir kaçak gibi, bu sahil kasabasının تنها köşelerine sığınmıştı.

Sabahın ilk saatleri, ağır bir battaniyenin altındaki adam gibi, hâlâ uyanmamakta direniyordu.

Krallara layık olmasa da, karnını doyuracak kadar özenli bir kahvaltı hazırladı kendine. Yaşanmışlıkları ağır ama huzurlu bir sabah sessizliği vardı

mutfakta. Gökyüzü, gri bulutların altında içli bir şarkı söylüyordu adeta. Dışarıya baktığında, yüzüne istemsizce yayılan hafif bir gülümseme belirdi. Bir an için geçmişe gidip, kahvaltı masasının diğer ucunda oturan Münevver Hanım'ı hayal etti. Boş sandalye, dolu bir hatraya dönüşmüştü.

Kahvaltısını bitirince, üzerini sıkıca giyinip dışarı çıktı. Rüzgâr, yanağına düşen sonbahar dokunuşunu esirgemedi. Adımları ağır ama kararlıydı. Her sokak köşesi, her taş, her ağaç – hepsi onunla yaş almış gibiydi. Kasaba meydanına yürürken, sanki geçmişin içinden geçiyor, yılları kendi ayak izleriyle ölçüyordu.

Meydan, sabahın mahmurluğuna yeni yeni uyanıyordu. Kenarda köşede, yaz mevsiminde canlanan çay bahçeleri sessizce bekliyordu. Ekmek fırını hâlâ sıcaktı; çocukluğun kokusunu taşıyordu. İskele ise sabırsız dalgaları bekliyordu, her sabah olduğu gibi. Altmış yaşına yaklaşan bedeni, geçmişin yükünü taşıırken yine de dinç görünüyordu. Gençlik yıllarında Münevver Hanım'la birlikte yaptıkları yürüyüşlerin bedeninde bıraktığı iyilik izlerini hâlâ hissediyordu. Beş yıl olmuştu, onsuz yürümeye başlayalı. Şimdi her adımı, ona sessizce yazılmış bir mektup gibiydi.

İskeleye vardığında, deniz gözlerinin önünde uzandı. Ucuna kadar yürüyüp, durdu. Rüzgâr yüzünü yalarken, gözlerini suyun sonsuzluğuna daldırdı. Balık tutan üç kişi vardı yalnızca. Kendisi, balığı yemeyi severdi ama avlamayı hiç becerememişti. Balıkçılığın sabır işi olduğunu düşünür, o sabrı kendi içinde bir türlü bulamadığını bilirdi. Sabırsızlıkla örülmüş yılların içinden şimdi sabra ulaşmıştı. Geçmişte ne çok şeyi kaçırmış, sabırsızca elinin tersiyle itmişti... Ama artık anlamıştı: sabır, bazen en büyük mücadeleydi.

Üzerine ne kadar kalın giyinmiş olsa da üşümeye başlamıştı. Sessizce iskeleden ayrıldı. Birkaç adım ötede, sıcaklığı dışarıya taşan ekmek fırınının kapısını itti.

Fırının kapısını açtığında, sıcak buhar yüzüne çarptı. İçeride un kokusu, yanık odunla karışmış, nostaljik bir masal gibi havayı doldurmuştu. Raflardaki taze ekmekler, sabahın telaşsız saatinde sükûnetin mis gibi tanıkları gibiydi. Fırının arka tarafından gelen loş ışık, yer yer unla kaplanmış taş zemine düşerken, çocukluk anılarını da aydınlatıyor gibiydi.

Mehmet Efendi hemen fark etti onu.
—Günaydın, Selim Bey, dedi, tebessümle.
Selim Bey de hafifçe başını eğerek selam verdi.
—Günaydın, Mehmet Efendi.

Mehmet Efendi, ellili yaşlarının başındaydı. Kısa boylu, yanlarına aklar düşmüş siyah saçları ve her daim ciddiyetle birleşen yumuşak bir bakışı vardı. Bıyıksızdı; yüzü, yılların yorgunluğunu saklamaktan çok anlatmaya gönüllü gibiydi. Hayatını yalnız geçirmişti ama yüreği, birçok kişinin derdine yer açacak kadar genişti.

Kasabanın içinde, Selim Bey'in uzun uzun konuşabildiği nadir insanlardan biriydi o. Sessizliklerini bile birbirlerine yaslayabilecek kadar alışmışlardı zamanla.

Mehmet Efendi, alışıldık telaşı içinde tezgâhın arkasına geçti, bir somun ekmeği itinayla aldı ve kâğıda sardı.
—Buyurun efendim, her zamanki gibi, dedi.

Selim Bey ekmeği aldı.
—Teşekkür ederim. Akşama, yine orada oluruz. Sohbetin yerini hiçbir şey tutmuyor.

Mehmet Efendi başıyla onayladı.
—Allah sağlık versin Selim Bey. Her şeyin başı o zaten.

Selim Bey kapıya yönelirken, Mehmet Efendi'nin sesi arkasından ulaştı:
—Görüşürüz Selim Bey.

Fırının içi, Selim Bey'in çıkışıyla birlikte yeniden kendi sessizliğine döndü. Dışarıda rüzgâr hâlâ kendi türküsünü söylüyor, sokaklar ise yavaş yavaş uyanıyordu.

Kasabanın ritmi hızlanmaya başlamıştı artık. Sırt çantalarıyla okula giden çocuklar, çarşıya yönelen kadınlar, kahvehanelere sığınan ihtiyarlar, balığa açılan küçük motorlar ve onları uğurlayan martılar... Hepsi, yağmurla yıkanmış kaldırımlarda yeniden doğmuşçasına adım atıyordu. Ve kasaba, bütün olan bitene ayak uydurarak, yavaş ama kararlı bir biçimde kendi olağan ritmine kavuşuyordu.